

Тимчасові труднощі

КУПИТИ

Про книгу

Розтрощене піаніно «Україна», за яким діти вчать жорстокості. Задирки на пальцях хлопчика, що знаходить себе у літературі. Дівчина, яка ходить супермаркетом по колу. Токсичні офіси та печиво Мадлен. Листи до ластівочки й вози, що приїжджають за тобою наприкінці життя. Біла коза і рудий кудлатий пес. Колискова, що супроводжує під час втечі від фронту, і багато-багато котів.

Це оповідання про світ, який покоління за поколінням дедалі дужче тріщить по швах. Про оманливу тимчасовість проблем і позачасся надій на краще. Про сміх і пошук нових сенсів життя, визнання помилок і бажання врятувати когось хоча б словом. Бо так завжди є шанс, що одного дня хтось врятує і тебе.

Ікла

— Тобі це по-справжньому потрібно, — говорить мама.

— Буде боляче, — говорить лікар.

Я нічого не можу відповісти їм, навіть якби хотів, — у моєму роті повно холодних інструментів і теплих лікарських пальців.

Мені дванадцять, лікар говорить, що звернулися вчасно. Але якщо вже згадувати про час, я згаяв би його на якісь інші речі — пішов би до друзів або подивився телік.

Це буде історія про час.

Ні.

Це буде історія про друзів і батьків.

Ні.

Це буде історія про те, що мені по-справжньому потрібно.

***

У мене два ікла — з обох боків на верхній щелепі. Я вважаю, що це генетично обумовлена риса — на тих рідкісних фото, де батько усміхається, ікла виступають над його усмішкою. Мама говорить мені не вигадувати — мовляв, жодних іклів у нього не було; то все моя лінь спричинила появу зубів, які нависають, як скелі, над темною безоднею рота.

— А батько — людина з золотими зубами, тьху ти, руками, — кричить мені мати й починає перераховувати речі в нашому будинку і на подвір'ї, зроблені батьком. Вона говорить про меблі та паркани, — шпаківні та буди, телевізори та плитки. Мати впевнена, що якби він був з нами, то навчив би мене бути мужиком і працювати, а не лежати цілий день перед телевізором. А ще не було б жодного клопоту з іклами.

З останнім я побіжно погоджуюся. Образ батька в моїй пам'яті потьмянів, але я добре пам'ятаю дверну ручку й цупку нитку для зашивання мішків, якою він обв'язував мої приречені молочні зуби.

***

Коли в мене почали лізти ікла, молочні ще стояли міцно, як стовпи. Спочатку я з цього приводу не переймався — це навіть було прикольно. Мій найкращий друг і сусід Саня Горбенко тоді казав, що я — як акула, бо то в неї зуби в кілька рядів.

Час йшов, ікла лізли — молочні стояли. Нові зуби відчувалися вже не гладенькими — вони були гострі, як річкові камінці. Я прокидався й мацав їх, оцінюючи щоденний прогрес; засинав, уявляючи, як сильні корінні зуби розхитують слабкі молочні й буквально вичавлюють їх з ясен. Але молочні практично не піддавалися: ікла лізли, а вони стояли.

Я мріяв, що в класі мене почнуть називати вампіром. Таке прізвисько здавалося мені благородним і таємничим. Але наш клас на сімдесят відсотків складався з дівчат, які цікавилися своїми особистими справами, і мої зуби в перелік їхніх справ не входили.

У якийсь момент ікла побачила мати й забила на сполох. Дослідивши мій рот за допомогою дзеркальця зі старої пудрениці, вона суворо наказала розхитувати молочні зуби. Я обіцяв це робити, але забував. Нарешті набув звички тягнути руки до рота щоразу, як мати з'являлася в полі зору, — вдавав, нібито вона заскочила мене за ліквідацією зубів.

Але по факту нічого не змінювалося. Ікла лізли — молочні стояли. Нарештідесь за пів року під час однієї зі сварок мати заговорила про мої нещасні зуби й розридалася, бо згадала батька і його нитку з дверима. Новий напад сліз у неї викликало відкриття, що обидва верхні ікла майже сформувалися, а ось молочні так і залишилися стояти. Наступного дня я сидів, білий від страху й холоду, в державній стоматології. Стоматолог, від якого тхнуло перегаром і жвачкою «Стіморол», мене майже не оглядав і без жодного наркозу один за одним видрав два молочних зверху. Мати сумирно сиділа збоку й мовчки спостерігала. Закінчивши, стоматолог критично оглянув роботу й похмуро сказав: «А тепер треба їх рівняти». Тепер перелякалася мати, але так само мовчала. Він поліз у ящик стола й витяг звідти якусь подобу візитівки — шматок білого нецуп-кого картону з чорним текстом. На ньому була написана адреса лікаря, який мав виправити мені ікла й повернути їх на потрібне місце — тобто поставити брекети. До речі, саме слово «брекети» я тоді почув уперше.

КУПИТИ